

Aranyszájú Szent János püspök és egyháztanító

Antióchiában született, akit özvegy édesanyja nagy gondossággal nevelt. Tőle nyerte vallási műveltségét és a kultúrában való jártasságát. Tizennyolc éves korában keresztkedett meg, majd a hegyekbe vonult a remeték közé, azonban megromlott egészségi állapota miatt vissza kellett térnie szülővárosába. Itt az öreg Meletius püspök (380/381) diakónussá szentelte, és az igehirdetésben volt segítségére püspökének. Ekkor vált híres szónokká, aki korának erkölcsi visszáságait keményen bírálta.

A kiváló papot 397-ben választották Konstantinápoly püspökévé. Szigorúsága miatt sokat szenvedett a császári udvar miatt, majd később az ellene fordított zsinat száműzetésbe küldte. Ott halt meg 407-ben. Az "Aranyszájú" melléknevet kiváló szónoklatai és igehirdetése miatt érdemelte ki. Az Eucharisztia doktorának is nevezik az Úr testéről és véréről szóló csodálatos tanítása miatt. Az ő nevét viseli a keleti egyház egyik anaforája, eucharisztikus imádsága. Az egyik imája: "Ó Jézus, te mindenkinek egyforma nagylelkűséggel felajánlod szavadat és tanításodat. Ahogy a magvető nem tesz különbséget a földre vonatkozóan, hanem egyszerűen mindenütt vet, éppúgy te is egyformán intézed tanításod a gazdaghoz, a szegényhez, a bölcshez, a tudatlanhoz, a buzgóhoz, a lustához, a bátorhoz és a gonoszhoz. Megkülönböztetés nélkül beszélsz mindenkire. Add, Uram, hogy tanításodat figyelemmel hallgassam, és állandóan eszemben tartsam, s erővel és bátran megvalósítsam!"